

Ardealul Juridic

Revistă de Drept și de Unificare Legislativă
Doctrină, Jurisprudență, Legislație comparată

Revista apare numai odată pe lună,
conținând însă un număr dublu de
pagini ca în anii precedenți

Abonamentul pentru Instituții și Autorități 700 Lei pe 1 an
Advocați . . . . . 500 Lei pe 1 an
Magistrați . . . . . 400 Lei pe 1 an
Un număr simplu . . . . . 50 Lei
Un număr dublu . . . . . 35 Lei
Un număr vechi . . . . . 40 Lei

Redacția: Str. Calea Victoriei No. 53
Telefon 590. Administrația: Str. Iuliu
Maniu 3 (Radio Reclame România S.A.)
unde se primesc abonamente și orice
cereri de adfse. Telefon 630

Director, Fondator și Redactor responsabil: **VASILE M. DIMITRIU** Consilier la Curtea de Apel din Cluj

Colaboratori:

Alexandrescu Traian
Fost Prim-președinte de Tribunal
Pro Decanul Baroului avocaților
din București

Anca Justin Leontin
Judecător Trib. Cluj

Bulgăraș-Popov Ad. Gr.
Avocat Contencios CFR Cluj

Ceaur Aslan Ernest
Consilier la Curtea de Apel Timișoara

Balașiu Paul
Consilier la Curtea de Apel din Cluj

Docan P. George
Președinte Tribunalul Buzeu

Dolj I. Ionescu
Președinte la Consiliul legislativ

Filpescu Constantin
Consilier la Curtea de Apel din Cluj

Filpescu Ricard
Judecător tribunalul Cluj

Hațieganu Emil
Profesor la Universitatea din Cluj

Kis Maurișu
Profesor universitar pensionar

Lazar Aurel
Fost ministru. Avocat Oradea-Mare

Leon N. Gheorghe Dr.
Profesor la Universitatea din Cluj

Maria Alexandru
Prim președintele Curtii de Apel
Timișoara

Mănescu Ion
Președinte la Curtea de Apel Cluj

Micșa Pompei
Prim președintele Curtii de Apel Cluj

Munteanu Victor
Avocat din Sibiu

Negrea Camil
Profesor la Universitatea din Cluj

Onișor Victor
Profesor la Universitatea din Cluj

Pastia P. Vasile
Primprocuror la Tribunalul Brăila

Petrescu F. Vasile
Președinte de secție la Trib. Sighișoara

Popp Romulus
Prim președintele Curtii de Apel
Brașov

Porușiu Petre
Profesor la Universitatea din Cluj

Praporgescu Ștefan
Consilier la Curtea de Apel Oradea-Mare

Stelcu Emilian
Judecător șef la ocolul Mercurea-
Sibiului

Dem. Tigolanu
Magistrat

Tolciu Ioachim
Avocat din Cluj

Tănăsescu Teodor
Consilier la Curtea de Apel din Cluj

Ulvineanu Alexandru
Consilier la Curtea de Apel Cluj

Vioreanu P. Ioan
Judecător tribunalul Cluj

Xantopol Constantin
Fost magistrat. Avocat din Cluj

C O N T I N U T U L

1. In jurul „Legei de Organizare judecătorească”

de V. M. D.

2. Intreținerea femeii in dreptul privat ardelean

de Dr. Aurel Iancu
magistrat trib. Lugoj

3. Jurisprudența Inaltei Curți de Casație.

**Banca
Ardeleană și
Cassa de Economii
S. A. R.**

Cluj, Piața Unirii Nr. 32. (Casa proprie)

Fondată în anul
1894

Este cointereseată cu: Banca Chrissoveloni, București și Banca Comercială Ungară din Pesta, Budapesta

Sucursale:
Arad, Brașov, Oradea, Sibiu,
Târgu-Mureș, Turda

CASA DE PĂSTRARE ȘI BANCA

**DE CREDIT DIN
CLUJ SOC. AN.**
CLUJ, PIAȚA UNIRII

Capitaluri
proprii Lei

77,000.000

**7
SUCURSALE:**
IN DEJ, DICIOȘAN.

Efectuază
avantajos
orîșice ala-
ceri bancare

MARTIN, ALBA-IULIA ȘI TÂRGU-MUREȘ

**Banca Generală a Țării
Românești București,**

Brăila,
Brașov, Cluj,
Constanța, Craiova,
Galați, Giurgiu, Oradea-
Mare, Ploești, Sfântul
Gheorghe, Târgul
Măgurele

Societate Anonimă

Capital vărsat Lei 60,000.000 // Rezerve Lei 50,000.000
Adresa Telegrafică: „GENEROMANA”

„HARWOOD”

este ceasul care revoluționează lumea, care merge neînterupt și nu trebuie întors niciodată. Cel mai mic gest, cea mai imperceptibilă mișcare a mâinii, îl pune în funcțiune.

Nu stați în calea progresului și cereți marca:

„HARWOOD”

A SE ADRESA CĂSUȚA POȘTALĂ 127 CLUJ

BANCA CENTRALĂ

PENTRU INDUSTRIE ȘI COMERT
SOCIETATE ANONIMĂ IN CLUJ
Strada Regina Maria Nr. 1-3

Secția specială
pentru ciment - Secția de
Bancă și devize - Execută tot
felul de operațiuni bancare,
plăți pe toate piețele interne
și streine - Depunerile se
fructifică în condițiile cele
mai favorabile

Capital: Lei 50,000.000
Fonduri: Lei 20,000.000

Legături directe cu America!

**Banca
Chrissoveloni**

SOCIETATE ANONIMĂ ROMÂNĂ

Capital și rezerve:
LEI 350,000.000

SUCURSALA CLUJ
SEDIUL CENTRAL BUCUREȘTI

Sucursale: Constantinopol, New-York,
Brăila, Constanța, Galați, Sibiu. // Bănci
affiliate: Banca de Devize și Lombard,
București, Banca Ardeleană Casa de Eco-
nomie Cluj, Chrissoveloni & Co. Paris,
Chrissoveloni & Co. Viena

TELEFON:
379, 62, 427, 980

Industria Sarmei S. A. Cluj

**Fabrica:
Câmpia-Turdei**

Fabricăm: Sârmă laminată, Fier de beton, Scoabe,
Cue de tot felul, Sârmă arsă, arămită, Sârmă
de oțel, Arcuri de mobile, Sârmă
ghimpată, zincată, Agrafe.

Telefan: 4-40, 3-47 — Adresa telegrafică: „Ferrum” Cluj

Ardealul Juridic

Revistă de Drept și de Unificare Legislativă
Doctrină, Jurisprudență, Legislație comparată

Revista apare numai odată pe lună, conținând însă un număr dublu de pagini ca în anii precedenți

Abonamentul pentru	Instituții și Autorități	700 Lei pe 1 an
Advocați	500 Lei pe 1 an	
Magistrați	400 Lei pe 1 an	
Un număr simplu	50 Lei	
Un număr dublu	55 Lei	
Un număr vechiu	40 Lei	

Redacția: Str. Calea Victoriei No. 53
Telefon 590. Administrația: Str. Iuliu Maniu 3 (Radio Reclame România S.A.)
unde se primesc abonamente și orice cereri de adîie. Telefon 630

In jurul „Legii de Organizare judecătorească”

Nu e lege, ce să fi fost mai mult complectată, ca cea de organizare judecătorească.

Trebuind să conțină principiile organizării Justiției și cele de selecționare și funcționare a corpului slujitorilor dreptății, o satură de încredere în organizarea Statului nostru național și nădejdea de propășire în viitor, această lege se păstrează sub forma veche de decenii și se modifică mereu.

Printre cele dintâi unificate și extinsă ca atare din 1924 pe întreg teritoriul Țării, a fost găsită insuficient alcătuită, suferind din această pricină numai după unire trei modificări: în 1925, una, în 1926, alta 1928; iar în cursul anului 1929 i-au trebuit altele patru afară de cele din cursul anului curent.

Cuprinde prea multe dispoziții de procedură derogatorii diferitelor coduri, fără alt rost decât acela de-a se legifera ușor și necomplect. Tipic este faptul că printr'un singur articol adăugat acestei legi în 1925, s'a extins în provinciile alipite jumătate din procedura penală a Vechiului Regat. E un mare neajuns ce forțează pe magistrații din Ardeal și Bucovina, să aplice o lege nouă într'o regiune aparte de drept de multeori prin interpretare, în lipsă de texte precise, ce puteau fi detaliate într'un singur articol dintr'o lege de organizare judecătorească.

Trecând peste textele regulatorii de competență în materie de recurs a Curților de Apel, regulile de confirmare a mandatelor de arestare emise de cabinetele de instrucție, etc., cari n'au ce căuta acolo, această lege a mai statuat asupra unor drepturi câștigate conform legilor maghiare de unii magistrați din Ardeal relativ la salarizare.

Aceste drepturi, litigioase la un moment dat, pentru modul cum au fost dobândite, ele sunt astăzi recunoscute prin bugetul anului în curs *).

*) Unii judecători, președinți de tribunale, Consilieri și Președinți ai Curților de Apel din Ardeal, cari conform legilor maghiare au dobândit până în 1926 gradul pe loc de consilier de Casație (clasa V-a de salarizare) primesc,

Fără a discuta astfel de drepturi câștigate, constatăm doar, că măriti de salarii nu s'au acordat tuturor colegilor aflați în aceeași categorie de vechime, muncă și sacrificii în aceeași proporție, iar formal cel puțin s'a consfințit o inechitate, care nu poate fi îndreptată altfel, decât să se acorde toată reparația meritată prin dispozițiile noiei legi de organizare judecătorească, care și din acest punct de vedere nu mai poate întârzia.

Ceia ce însă ne întărește credința în înfăptuirea cât de curând a legii este cuvântul dat de către dl. Ministru al Justiției, carele protector al judecătoreimei, care în raportul cu care a prezentat Camerei „Proiectul de buget al cheltuelilor Ministerului de Justiție” pe anul 1930 spune următoarele:

„Reforma organizării judecătorești pe care ne-am propus a o realiza și pe care Guvernul a și anunțat-o prin Mesagiul acestei sesiuni, se găsește în perioada de pregătire și va forma obiectul unei deosebite legi ce se va prezenta în curând discuțiilor D-voastră.

„Prin această lege se va ataca întreaga problemă a organizării Justiției, astfel ca să se asigure în primul rând independența desăvârșită a magistraturii, iar în al doilea rând să se îmbunătățească starea materială atât a magistraților cât și a funcționarilor judecătorești prin înaintări pe loc și prin acordarea de gradații.

„Cheltuelile pe cari această reformă le va atrage după sine, se vor acorda în cursul executării bugetului prin deschideri de credite extraordinare”.

Criteriile viitoarei legi, ni le indică însuși dl. Ministru *independența magistraturei și îmbunătățirea stării ei materiale.*

Cum s'ar putea asigura independența desăvârșită a magistraților de cât punându-i la adăpostul oricăror tentații din afară, ce privește perspectivele de avansare ce să n'o poată aștepta decât exclusiv dela munca prestată și valoarea

cu începere dela 1 Ianuarie 1930, leafa unui consilier efectiv la Inalta Curte, adică 32.000 lei, adică cu 10.000 lei mai mult decât un consilier la Curțile de Apel din țară, mulți dintre aceștia din urmă având peste 19 ani vechime în grad.

personală. Colegiile de recomandare a capacității judecătorilor s'au dovedit neeficace. Magistratura fiind un corp solidar și alcătuit pe trepte ierarhice membrii lui componenți se apreciază reciproc din toate punctele de vedere netăgăduindu-se valorile. Recompensele ca și corecțiunile, trebuiesc sancționate înăuntrul corpului și doar măsurile spre executare de adus la cunoștința Ministrului.

Toți membrii corpului judecătoresc trebuie să fie inamovibili, chiar membrii Parchetelor, după ce printr'un anumit stagiul și trecerea examenului de capacitate teoretic și practic au pătruns în corp.

Stagiul trebuie cerut fiecărui candidat în mod obligatoriu în fiecare regiune a țării și pe rând la fiecare instanță, cu cunoașterea legilor interprovinciale.

Munca judiciară pe la instanțe trebuie reglementată prin lege obligându-se judecătorii ce lucrează în colegiu să cunoască dosarele prin introducerea raportului oral pentru judecătorii tribunalelor și ai Curților de Apel. Nu e admisibil ca un judecător să intre în ședință, pentru a asculta întâiu pe grefier controlând procedura și dosarul și a lua cunoștință de conținutul acestuia în camera de deliberare. Numai astfel s'ar soluționa cât mai multe cauze, reducându-se cele sorocite la numărul ce să se poată judeca. Ziua sorocită principatului pentru judecare i se cuvine întregă și dimineață până seara. Pentru ce să se socoată ziua de judecată la instanță numai pe jumătate — Tribunalul și Curțile începându-și activitatea după ora 12.

Cea mai spornică activitate fiind de dimineață are avantajul, că magistrații își păstrează sănătatea și atenția încordată, judecata putându-se urma și după amiază, cu evitarea pentru împricinăți a amănărilor din lipsă de timp. Interesele avocaților mai ales a celor puțini cu lipsă de timp nu pot prima pe acele ale justiției și a justițabililor.

Dacă astăzi funcționează pe la unele instanțe complete de judecată dimineața — plătite cu diurne aparte — pe lângă salariile lunare, în scopul și cu rezultatul împuținării proceselor, asta înseamnă, că nu măbind la infinit numărul magistraților se pot împuțina numărul cauzelor.

Nobleța robei se menține cu muncă și sacrificii cerute tuturor membrilor corpului judecătoresc, cărora să li-se impună prestare de servicii, însă contra unei remunerații egale și omenoase.

Să se interzică, prin lege, tuturor magistraților în funcțiune pe la instanțe, dreptul de-a participa în vre-o comisiune ce funcționează pe la alte autorități sau Ministere, revenind acest drept în mod obligator, magistraților în pensie, cărora legile de după războiu le acordă după anii grei de muncă, o pensie de mizerie.

Numărul proceselor sorocite pentru o zi întrece mai întotdeauna posibilitatea a fi judecate în cele cinci ore de lucru. Președinții să fie obligați a nu da termene la stăruință și peste numărul

socotit potrivit orelor de muncă. Judecătorii nu pot fi obligați a lua ședință în fiecare zi de lucru, ascultarea pledoariilor și deliberările obosesc și apoi lipsește timpul de redactare îngrijită a sentințelor ce nu pot fi prea mult lăsate în grija grefierilor.

Munca magistratului în instanță, redactarea îngrijită ca și soluțiile juridice rămase în picioare la nstanțele de control, să fe riguros ținute în seamă de șeful instanței, alcătuiind titlul de merit pentru avansare și mai ales să prevadă modalitatea avansărilor obligatorii conform vechimii în grad și materialului probatoriu ca valoare personală a judecătorului. Ar fi timpul ca să se isprăvească cu exordul magistraților pe la instanțele superioare de recomandare și Minister.

Fiecare membru al corpului judecătoresc să fie pus în cunoștință prin publicarea în Monitorul Oficial și din timp a locurilor vacante, care să nu poată fi ocupate decât prin merite probate prin documente, numele magistraților postulanti, fiind cuprins în tabloul aflat la serviciul personalului din Minister.

Să nu se strângă la statutul de serviciu numai notele rele, dar și documentele care să evidențieze valoarea, aptitudinile lor de serviciu, iar d-nii Miniștri să fie exact informați de către Directorul personalului când se fac avansări în magistratură.

Munca extrajudiciară a magistratului, ca adnotări de sentințe publicate prin revistele de drept, cărți și articole de doctrină, recenzii și studii comparate, etc., să fie un titlu de merit obligator de luat în considerație, la recompensă, activitatea judecătorului netrebuind a se mărgini numai la soluționarea zilnică de procese, iar și la o contribuție de progres a științei dreptului și factor al unei dezvoltări progresive a activității juridice din țară.

Activitatea judecătorului este în genere anonimă deci ingrătă. Marele public nefiind în măsură s'o cunoască și s'o aprecieze, iar instanțele de control o ignorează adeseori.

În multe hotărâri judecătorești se găsesc pagini de adâncă gândire și admirabilă elaborare a principiilor de drept. Sforțarea aceasta intelectuală nu dă de obicei magistratului decât satisfacțiunea abstractă a datoriei împlinite, deoarece nu este nimeni, care să cerceteze arhivele judecătorești, spre a vedea și a-și da seama de munca pentru atingerea unui ideal de junstție.

Prin lege ar trebui obligate cel puțin tribunalele și Curțile de Apel să-și aibă buletinele lor, unde în mod obligatoriu să-și publice magistrații pe lângă hotărârile lor cele mai bine redactate și scrierile juridice, buletine cari să se trimită gratuit de către Minister tuturor judecătorilor din țară.

Să li se trimită gratuit revistele și cărțile de drept noi apărute și legile adnotate spre a nu fi obligați judecătorii — cum se întâmplă astăzi — să prelungească deliberările, sau să-și amâne pro-

nunțările, pentru că nu se găsesc legile de care au nevoie în colecția Monitorului Oficial descompletată.

Fără posibilitatea unei manifestări publice, munca judiciară n'ar îngădui magistraților valoroși, să-și pună în evidență intelectualitatea și să-i învedereze, că activitatea lor are o însemnătate, care trebuie apreciată în perspectiva largă a progresului juridic și utilității sociale.

Să se tranșeze prin lege uniformitatea lucrului prin grefe, astăzi existând moduri felurite de muncă prin birourile instanțelor, după regiuni și de multe ori după capriciul șefului.

Să se statueze relativ la funcționarea birourilor prezidiale, noi înființate, pentru desăvârșirea lucrărilor cărora se întrebuițează personalul de grefă de multeori în mod arbitrar în detrimentul altor lucrări ale instanței. Articolul 245 din legea actuală vorbește de minută, adică de acelea câteva rânduri ce conțin dispozitivul hotărârei, care se redactează grabnic în camera de deliberare, se semnează de toți membrii complectului și de greșier și apoi acest dispozitiv se pronunță în ședința publică, urmând ca sentința motivată să se redacteze în termen de 15 zile dela pronunțare.

Tribunalele din Ardeal nu cunosc procedeele minuterilor de ședință, nimeni nu controlează această călcare de lege, știut fiind că regulata alcătuire a complectului de judecată să controlează prin minută, aceasta ar fi un exemplu. Lipsa de personal priceput prin greșele instanțelor din Ardeal obligă de multe ori pe magistrați să presteze servicii de greșier. Procesele verbale dresate de el personal în ședință este atacat de multe ori în fals în instanțele de apel din lipsă de control suficient; se pierd dosare din lipsă de sancțiuni prevăzute în lege pentru cei ce răspund de ele, dosarele nu se coase reglementar, etc.

Și dacă prin noua lege, magistraților ca și personalului din grefă li se vor cere atâtea condițiuni de pătrundere în corp, atâtea muncă, răspundere și comportare față de colegi și în societate, le trebuie acestor slujitori ai justiției și o recompensă echivalentă, reglementându-se avansările pe loc, în afară de avansările în funcțiile ierarhice la instanțele superioare, care sunt puține și pot cuprinde pe toți cei cu drept la înaintare.

Toate acestea avansări prevăzute, pentru toți magistrații țării antrenând mărirea salariului, vor avea darul să atragă în magistratură un personal cult, distins și de elită, care să restabilească pe deplin fima magistraturii române din trecut.

V. M. D.

Intreținerea femeii în dreptul privat ardelean

În baza normelor existente soțul ca șef al familiei e obligat potrivit poziției sale sociale și situației sale materiale să îngrijească de întreținerea cuviincioasă a soției sale legitime (art. 91 Cod. civ. austriac, art. 90 din legea art XXXI : 1894, art. 96 din Proiectul Cod. civ. ung.). Intreținerea constă în obligațiunea soțului de a procura locuință, alimente, cheltueli îmbrăcăminte și tratament medical în caz de boală.

După raportul de drept ce poate exista între soți, întreținerea soției, are patru forme legale:

1. Intreținerea în natură în timpul duratei conviețuirii conjugale.

2. Intreținerea în timpul căsătoriei pe durata sistării vieții conjugale în afară de divorț.

3. Intreținerea ordonată în timpul procesului de divorț.

4. Intreținerea după desfacerea căsătoriei.

Intreținerea dela punctul 2—4 plătite în numerar și lunar, se numește pensie alimentară.

1. Intreținerea în decursul conviețuirii conjugale

Această întreținere se prestează numai în natură, se execută numai în gospodărie comună conform stării materiale și sociale a soțului, fără privire la starea materială a soției.

Totuși a fost recunoscută norma în jurisprudență, că în decursul conviețuirii conjugale venitul averii soției se va întrebuița pentru exigențele căsniciei comune, (Curia dec. Nr. 397/898), fără a fi adoptată norma, ca femeia în unele împrejurări să fie obligată la întreținerea soțului ei. Proiectul codului civ. ung. însă în unele cazuri prevede în mod expres obligamentul soției la întreținerea soțului.

Intreținerea poate fi sau obișnuită, care constă numai din exigențele de prima necesitate, sau una conformă cu rangul și bună starea care asigură femeii comodate, confort și lux.

Soția poate pretinde întreținerea de regulă numai dela soț în natură. Totuși cu privire la familiile țărănești jurisprudența a dezvoltat această normă statuând, că în acele cazuri, când soțul nu posedă avere proprie, dar depune activitatea sa în economia și averea părinților săi și trăiește cu soția sa în casa și averea părinților săi cu consimțământul aceluia, atunci și părinții soțului sunt obligați la întreținerea femeii.

Intreținerea în natură, având mai mult un caracter moral, nu poate fi pretinsă de soție pe

cale de proces și executare, deoarece în cazul unui proces, soții de regulă nu mai sunt împreună.

Jurisprudența referitoare la întreținerea în natură, a enunțat următoarele principii:

Obligația soțului la întreținerea soției în decursul conviețuirii e atât de tare, încât la această obligație nu se poate renunța.

Soțul este obligat să-și întrețină soția numai în locuința sa, neavând soția dreptul să ceară o întreținere separată, dacă trăiește cu soțul ei.

Soțul în decursul conviețuirii conjugale e obligat să se îngrijească de tratamentul medical trebuit soției bolnave.

Prețul cumpărăturilor de alimente făcute pe credit de soție, în măsură prea mare, în timpul absenței soțului dela domiciliu, soțul nu e obligat să-l plătească.

2. Pensia alimentară provizorie în afară de divorț

Întreținerea în timpul căsătoriei pe durata sistării vieții conjugale în afară de divorț, consistă în pensia alimentară provizorie în afară de divorț.

Pensia alimentară provizorie e de două feluri: cea validată în afară de divorț și cea validată în procesul de divorț.

Cea dintâi compete în cazul, când soții trăiesc despărțiți și nu este intentat proces de divorț, sau este în curs proces de divorț, dar care e de așa natură, că în el nu se poate cuprinde pensia alimentară (art. 77 din legea matr.).

Procesele de pensie alimentară provizorie în afară de divorț se judecă fără considerare la sumă, de judecătoria de ocol, competentă după domiciliul pârâtului, întrucât nu sunt trimise instanței pentru judecarea divorțului (§ 1, punct 2, lit. h) din Pr. civ.).

Baza acestei pensii alimentare constă deosebit în obligația soțului de ași întreține soția. Condițiunea validării acestei pensii alimentare e nevinovația femeii în sistarea vieții conjugale. Astfel pensia alimentară se va adjudeca, dacă viața conjugală a fost întreruptă de soț, sau atitudinea soțului a fost de atare natură, că soția a fost nevoită a-și părăsi soțul.

Acordarea pensiei alimentare provizorii e independentă de starea materială a femeii, dar suma pensiei depinde de starea materială și de câștig a soțului; aceasta decurgând din principiile, ce guvernează întreținerea în natură.

Pensia alimentară provizorie se cuvine soției în numerar și e exigibilă lunar și anticipativ. Ea se acordă de regulă dela intentarea acțiunii.

În privința pensiei alimentare provizorii părțile pot cădea de acord și fără de proces, dacă stipulațiunile sunt cuprinse în act notarial public.

Pentru pensia alimentară provizorie e responsabil de regulă numai soțul; în cazul menționat la întreținerea soției în natură, vor răspunde pentru această pensie și părinții soțului în solidar cu soțul.

Valoarea procesului, necesară pentru perceperea impozitului proporțional și pentru stabilirea cheltuelilor din proces se obține calculându-se pensia lunară pe 3 ani (art. 6, punc. 6 Pr. civ. ard.).

Majorarea pensiei lunare în decursul procesului nu constituie modificare de acțiune (art. 188, p. 2 Pr. civ. ard.).

Chestiunea culpabilității

Cea mai importantă și indispensabilă condițiune a validării pensiei alimentare provizorii în afară de divorț e incontestabil lipsa culpabilității femeii.

Baza culpabilității constă în recunoașterea principiului, că numai soția nevinovată poate cere pensie alimentară. Culpabilitatea de regulă se referă numai la cauza întreruperii sau sistării vieții conjugale. Acea femeie, care poartă vina suspendării vieții conjugale, nu poate câștiga pensie alimentară provizorie în afară de divorț. Stabilirea culpabilității e o chestiune de fapt, supusă aprecierii instanței.

Culpabilitatea se mai poate referi și la morala femeii.

Are o influență decizivă asupra acordării pensiei conduita femeii, cu care se prezintă în timpul ce a urmat întreruperii căsniciei. Astfel în cazul, când este dovedit, că femeia după sistarea vieții conjugale a dus o viață desfrănată, incompatibilă cu viața conjugală, deși vina întreruperii căsniciei se atribuie soțului, femeia devine nedemnă de penzia alimentară.

Aceeaș soartă o are acțiunea femeii, dacă se stabilește, că vina întreruperii vieții conjugale se datorește ambelor părți.

Dacă în procesul pentru pensie alimentară provizorie femeia a părăsit pe soț, ei îi încumbă datoria de a face dovada acelor împrejurări, cari justifică părăsirea.

Femeia numai atunci poate pretinde pensie alimentară provizorie în afară de divorț, dacă soțul prin purtarea lui, culpabilă a cauzat sistarea căsniciei comune.

Acea declarație a femeii, făcută în procesul

pentru pensia alimentară provizorie, că intenționează restabilirea căsniciei comune, nu poate fi luată în seamă afară de cazul împăciuirii.

Procesul pentru pensia alimentară provizorie în afară de divorț se poate intenta și după terminarea procesului de divorț, dacă acțiunea de divorț a fost definitiv respinsă și dacă instanța, care a judecat divorțul, nu a hotărât asupra pensiei alimentare provizorii.

Dacă femeea a pierdut procesul pentru pensie alimentară provizorie, îl poate repeta ori-când, deoarece nu are efectul unui lucru judecat.

Durata pensiei alimentare provizorii în afară de divorț

Pensia alimentară provizorie încetează:

a) Dacă părțile restabilesc viața conjugală, ceea-ce se întâmplă prin împăciuire;

b) Dacă una din părți întentează proces de divorț, în care se respinge în fond cererea pentru pensie alimentară provizorie, sau dacă instanța, la care se judecă divorțul odată cu separarea de pat și masă, acordă pensia alimentară provizorie pe baza art. 102 din legea matrimonială.

c) Dacă sentința de divorț acordă o pensie alimentară definitivă (permanentă);

d) Dacă sentința de divorț, care nu hotărăște asupra pensiei alimentare definitive, a rămas definitivă, sau dacă căsătoria se desființează prin moartea uneia din părți.

În cazul morții soțului este discutabil, dacă obligația pensiei alimentare provizorii este transmisibilă asupra erezilor. Răspunsul corect este, că nu se transmite, deoarece pensia alimentară de acest gen având un caracter provizoriu, ea nu mai poate avea ființă după desființarea căsătoriei. Bineînțeles, ratele exigibile încă în viața soțului vor greva succesiunea lui.

e) Dacă soțul întentează proces de revizuire întemeiat pe împrejurări și dovezi noi și dacă prin acest proces se scoate din vigoare sentința de fond și se respinge acțiunea soției pentru pensie alimentară provizorie.

Procesele de revizuire în materie de pensie alimentară provizorie au o situație specială, întrucât se vor putea baza pe o împrejurare nouă, care încă nu a existat în timpul procesului de fond și anume, dacă se va dovedi, că femeea ulterior, după terminarea procesului de fond, dar în timp util din punct de vedere al revizuirii, a dus o viață imorală și nedemnă, revizuirea se va admite și

sentința de fond se va scoate din vigoare. (Cas. III, Nr. 2291/927.)

Dacă soțul nici după aceste situații favorabile nu va intenta proces de divorț, quid juris în cazul, când imoralitatea femeii se dovedește pentru un timp mai îndepărtat, decât cele 6 luni deschise pentru intentarea revizuirii? Păreră noastră e, că în acest caz soțul se va putea opune plății pensiei alimentare, dacă va intenta proces pentru stingerea executării pe baza § 39, punct a) din legea art. LIV : 1912.

3. Pensia alimentară provizorie acordată în timpul procesului de divorț

Această pensie alimentară are în parte alt caracter și alte condițiuni de admitere, decât cea realizabilă în afară de divorț. Ea se acordă în instanța primă de Tribunal, în procesul de divorț și aparține femeii numai pe durata procesului de divorț.

Sentința dată în primă instanța de judecătoria de ocol în privința pensiei alimentare provizorii, nu împiedecă acordarea pensiei alimentare provizorii în procesul de divorț, deoarece conf. art. 674 alin. ult. Pr. civ. art. 102 din legea matrimonială și atunci se va aplica, dacă în privința pensiei alimentare judecătoria de ocol înainte de intentarea procesului de divorț, a hotărât deja.

Dacă însă instanța de divorț în privința pensiei alimentare provizorii a hotărât deja înainte de intentarea la judecătoria de ocol a procesului pentru pensie alimentară provizorie, atunci acțiunea în baza excepției lucrului judecat, care se ia în considerare și din oficiu (§ 411 Pr. civ.); se va respinge. Cauza, că în speta precedentă nu se poate opune excepția lucrului judecat, e tocmai dispoziția art. 674 Pr. civ. Într-altele se vor aplica normele generale ca în următoarele cazuri:

Dacă în procesul de divorț s'a cerut pensia alimentară provizorie, care acolo se găsește în curs de rezolvare și între timp s'a cerut cu proces separat la judecătoria de ocol tot această pensie, atunci această din urmă în baza excepției de litis-pendentă. (art. 180, punct 5 Pr. civ.) nu se va putea acorda. Sau vice-versa: Dacă femeea anterior procesului de divorț a pus în curs la judecătoria de ocol proces pentru pensia alimentară provizorie, femeea din cauza litis-pendentă, nu va putea câștiga această pensie și în procesul de divorț atâta timp, cât procesul separat după dreptul comun e în curs.

Este știut însă, că în cazurile precedente nu

data, când s'a cerut adjudecarea pensiei alimentare în procesul de divorț e decisivă, ci data întentării acțiunii de divorț, deoarece dacă odată acțiunea de divorț e în curs, atunci și pensia alimentară e dată în competența instanței pentru judecarea divorțului.

Acordarea pensiei alimentare provizorii e dată în competența instanței de divorț și atunci, când acțiunea de divorț încă nu e înaintată, dar s'a înaintat cerere pentru concilierea prealabilă conf. art. 645 Pr. civ. anume în baza art. 674 Pr. civ., hotărârea asupra separării provizorii de pat și masă și asupra pensiei alimentare provizorii are loc și după cererea de conciliere prealabilă, adevărat înainte de introducerea acțiunii de divorț. Concilierea prealabilă e de două feluri, una se cere înainte de acțiunea de divorț și alta după înaintarea acțiunii de divorț. Cea dintâi e facultativă și rar e în uz, cea din urmă se ordonă din oficiu.

Proces separat la judecătoria pentru pensie alimentară provizorie nu se poate intenta în decursul procesului de divorț, pentru că în baza art. 679 Pr. civ. separarea de pat și masă se poate ordona, precum pensia alimentară provizorie se poate acorda și de instanța de apel.

Acordarea pensiei alimentare provizorii în procesul de divorț are loc numai atunci, când instanța a ordonat separarea de pat și masă, (art. 102, legea matrim.) și se va da odată cu această hotărâre. În baza art. 98 din legea matrimonială această separare se va ordona în decursul procesului la cererea uneia din părți; iar în baza art. 674 Pr. civ. la cererea uneia din părți se va putea ordona și înainte de intentarea acțiunii, dacă s'a cerut concilierea prealabilă.

În procesele de divorț în cari nu se poate ordona separarea de pat și masă (art. 77 din legea matrim.), nu se va acorda nici pensia alimentară provizorie. Scurta durată a proceselor întemeiate pe părăsire, motivează atât omisiunea dispoziției pentru ordonarea separării de pat și masă, cât și acordarea pensiei alimentare provizorii. De altcun în procesele întemeiate pe art. 77, punct a) din legea matrim. deja în acțiune trebuie făcută dovada, că părțile cel puțin de 6 luni nu trăiesc împreună și că concilierea prealabilă tradusă prin somațiunea instanței de a restabili viața conjugală, nu a avut rezultat.

Separarea de pat și masă la cererea uneia din părți are loc și în procesele pentru invalidarea căsătoriei, prin urmare în aceste procese se va pu-

tea cere și acordarea pensiei alimentare provizorii și aceasta în baza art. 72 din legea matrim.

Dacă îndecursul procesului pentru pensia alimentară provizorie întentat la Judecătoria de ocol, se întentează proces de divorț, care se termină mai înainte decât cel pentru pensie alimentară provizorie prin desfacerea căsătoriei din vina femeii, atunci punctul de vedere juridic adoptat în procesul de divorț, se va avea în vedere și în procesul pentru pensiunea, ce se cere după dreptul comun.

Condițiunile de a se acorda pensiunea provizorie în procesul de divorț

În timp ce la pensiunea acordată după dreptul comun (în afară de divorț) condițiunea sine qua non este dovedirea vinovăției soțului, în ce privește sistarea vieții conjugale, la adjudecarea pensiunii cerută în procesul de divorț, vinovăția nu joacă nici un rol, instanța la adjudecarea pensiunii neputând să examineze din acui vină s'a suspendat căsnicia comună. Instanță când judecă asupra pensiunii provizorie, în baza art. 102 din legea matrim. trebuie să aibă în vedere numai raporturile de avere și de câștig ale ambelor părți, putând să și scutească pe soț de obligarea la plata pensiunii.

Jurisprudența a admis punctul de vedere la pensiunea acordată în procesul de divorț, ca și la cea acordată după dreptul comun, că atunci, când s'a dovedit viața imorală și desfrânată a femeii, care prin aceasta devenind nedemnă de întreținere, soțul va fi scutit de obligațiunea pensiunii provizorie. (Dec. Nr. C. III. 450/930 Curtea de Apel Cluj.)

Pensia alimentară provizorie acordată în procesul de divorț încetează:

- a) Când instanța acordă pensia alimentară definitivă.
- b) Când sentința de divorț a devenit definitivă.
- c) Când unul soți a decedat înainte de a fi devenit definitivă sentința de divorț.

Pensia alimentară definitivă

Această pensie alimentară se cuvine numai femeii nevinovate și numai pe timpul posterior divorțului până la o nouă căsătorie (art. 90 și 93 legea matrim.). Această pensie alimentară se acordă numai pe baza sentinței, care a dispus desfacerea căsătoriei din vina soțului și numai la cererea femeii. Cererea se poate face sau în procesul de divorț în calitate de reclamantă, ori de

părâtă cu cerere convențională, sau în proces separat după desfacerea căsătoriei. Pensia alimentară se achită lunar și anticipativ ca și celelalte pensii.

Însă nu numai vinovăția soțului e condițiunea acordării acestei pensii, ci trebuie examinată starea materială a ambelor părți. Soția are drept la o pensie, care face posibilă o întreținere conformă cu starea materială și socială a soțului divorțat întrucât venitul femeii, pentru o astfel de întreținere e insuficient (art. 90 cit. lege).

Femeea poate cere și asigurarea pensiei, ce referitor la imobile se efectuează prin intabularea ipotecei.

Părțile au libertatea să convină prin transacție asupra pensiei definitive, sau înaintea instanței, sau prin act notarial public, putând femeia să și renunțe la pensie.

În baza art. 92 din cit. lege nu poate fi discutabil, dacă pensia alimentară definitivă, grevează, sau nu, succesiunea fostului soț. Această pensie referindu-se la timpul ce succede desfacerea căsătoriei și având caracter permanent, ea rămâne în vigoare până la remăritare sau moarte a femeii, deci grevează succesiunea fostului soț.

Conform disp. art. 105 din legea cit. pensie alimentară definitivă se poate cere și pe baza sentinței aduse în procesul întentat pentru despărțirea de pat și masă (art. 104 cit. lege) în conformitate cu aceleași norme.

Pensia alimentară definitivă încetează:

- a) Dacă femeea se recăsătorește.
- b) Dacă moare.

Majorarea și reducerea pensiei alimentare

La rezolvarea acestor chestiuni se va face deosebire între pensia alimentară provizorie și între cea definitivă; la cea provizorie iarăși se va avea în vedere, dacă e vorba de cea cerută independent după dreptul comun, sau de cea cu caracter accesoriu în procesul de divorț.

Pensia alimentară provizorie, acordată după dreptul comun, întrucât starea materială a soțului s'a îmbunătățit, se va putea majora; dacă însă în starea materială a soțului s'a produs o înrăutățire, pensia alimentară se va putea reduce, neputându-se lua în considerare starea materială a soției, precum s'a arătat la tratarea pensiei respective.

Pensia alimentară provizorie cerută în procesul de divorț nu se va putea nici majora, nici reduce, rezultând aceasta atât din scurtă durată, la care se referă pensia, cât și din caracterul accesoriu al ei.

Pensia alimentară definitivă se va putea majora:

- a) Dacă starea materială a soțului între timp s'a îmbunătățit;
- b) Dacă la stabilirea pensiei s'a luat în considerare venitul femeii, care mai târziu s'a micșorat fără vina ei.

Pensia alimentară definitivă nu se va putea reduce, deoarece legiuitorul a voit să excludă reducerea sau sistarea, ceea ce reiese din motivarea proiectului de lege.

În procesele pentru invalidarea căsătoriei cererea pentru pensia alimentară definitivă nu are loc, ceea ce este evident din disp. art. 72 din legea matrimonială.

Pensia alimentară adjudecată este apărută și de unele legi speciale.

Incasarea pe cale execuțională a pretențiunii pentru pensia alimentară de orice fel, beneficiază de unele favoruri și anume: în baza art. 3 din legea XLI:1908 suma numerarului, constatată ca necesară în posesia urmăritului de altcum scutită în întregime în cazurile prevăzute de art. 2, punct. 15—19 din aceeași lege, se poate sechestra pentru pensie alimentară în jumătate parte.

Dreptul femeii, pe care îl are în privința pensiei alimentare față de soțul ei, nu încetează în cazul, când acesta a ajuns în stare de faliment, ci suferă numai schimbarea, că după declararea stării de faliment drepturile ei le poate valida numai față de masa falimentară. Pensia alimentară se coprinde în cl. II. a creanțelor falimentare și se achită proporțional (art. 62, 67 din legea falim.).

Lugoj, 10 Octomvrie 1930.

Dr. Aurel Iancu,
magistrat trib. Lugoj.

REZUMATE DE JURISPRUDENȚE

Stabilite de instanțele judecătorești din Ardeal și
Curtea de Casație

Acțiune în contencios. Cuvântul „drepturi” din art. 1 al legii Contenciosului administrativ, se referă la orice drept care ar putea fi lezat, fie pur și simplu, fie un drept eventual sau supus unei condițiuni, cum ar fi dreptul candidatului înscris la un examen pentru ocuparea unei funcțiuni. Legea notarilor publici din Ardeal, cere depunerea unui examen pentru magistrat sau avocat, spre a fi numit ca notar public, și această dispoziție a fost menținută prin art. 1 din legea avocaților, însă art. 120 din această din urmă lege a dispensat de

această condițiune pe avocații din vechiul Regat, care au stagiul de patru ani ca avocați definitivi, fără examen

Considerentele deciziei:

Asupra inadmisibilității acțiunii în Contencios și a recursului ridicat de Ministerul Justiției și intervenientul Ioan Abramescu;

Având în vedere că, prin acest incident, intimatului pretind că recurentul nu se poate plânga împotriva deciziei Ministerului de Justiție, prin care intimatul I. Abramescu a fost numit notar public în postul nou înființat în orașul Buziaș, pentru că trecerea lui pe tabloul celor recomandați pentru complectarea acelui post, nu-i conferă un drept pe care legea Contenciosului, prin art. 1, a înțeles să-l garanteze, ci o simplă expectativă, așa că înlăturarea sa, prin numirea făcută, nu-i vatămă nici un drept, în baza căruia să poată uza de calea Contenciosului administrativ;

Având în vedere că art. 1 din legea Contenciosului administrativ, prevede că, oricine se pretinde vătămat în drepturile sale printr'un act administrativ de autoritate făcut cu călcarea legilor, se poate plânga cu acțiune în Contencios;

Considerând că, întrucât în speță, Curtea de Apel constată în fapt că recurentul a concurat și el pentru a fi numit în postul de notar public, precum și că a fost recomandat de Camera notarilor, aceste două împrejurări sunt suficiente pentru a-i da dreptul să se plângă pe baza art. 1 din legea Contenciosului administrativ, deoarece sub cuvântul „drepturi” din acest text se înțelege orice drept, fie pur și simplu sau supus unei condițiuni, sau chiar un drept eventual, astfel că posibilitatea pentru recurent de a fi numit în condițiunile prevăzute de lege, este cuprinsă în drepturile pe cari legiuitorul a voit să le garanteze prin zisul articol din legea contenciosului, și deci incidentul de inadmisibilitate ridicat de Minister este neîntemeiat.

In fond:

Având în vedere că prin motivele de casare, recurentul susține că, întrucât numirea intimatului I. Abramescu s'a făcut în contra avizului Camerei notarilor publici, care nu l'a recomandat pentru a fi numit, fiindcă nu avea nici examen și nici stagiul de patru ani ca avocat definitiv, Curtea de Apel numai cu violarea art. 6 din legea XXXV del. 1874, a considerat numirea sa ca fiind făcută în conformitate cu prevederile legii, deoarece acest text prevede că avizul Camerei este obligator pentru Minister;

Considerând că, din cuprinsul legii notarilor publici, în vigoare în Transilvania, rezultă că notarii publici se numesc de Ministerul Justiției după ce va fi luat în prealabil avizul Camerei notarilor; că, însă, din nici o dispoziție a legii nu reiese că Ministrul este obligat să numească pe cel recomandat de Cameră, fiind suficient numai ca să se ia zisul aviz, care odată luat, ministrul trebuie socotit că s'a conformat în totul prescripțiunilor din art. 6 citat, avizul neavând alt caracter decât con-

sultativ, iar nu obligator, întrucât legea nu cere un aviz conform;

Că, a decide altfel, ar înseamnă că dreptul ministrului de a numi pe notarii publici, s'ar reduce la o simplă formalitate de înregistrare a recomandărilor Camerei notarilor publici, ceea ce însă este cu totul inadmisibil în drept, pentru că în acest mod s'ar da o hotărâre vădită contra dispozițiunilor textului art. 6 din legea sus citată;

Că astfel fiind și întrucât în speță este necontestat că Ministerul Justiției a luat avizul cerut de art. 6 din zisa lege, Curtea de Apel a făcut o justă aplicare a acestui text, și deci acest motiv de recurs este nefondat;

Având în vedere că prin petiția de recurs, recurentul mai susține că întrucât intimatul I. Abramescu nu a trecut examenul de capacitate ca avocat sau de magistrat, cerut de art. 1 punctul 6 din legea VII/1886, și nu are nici un stagiul de patru ani ca avocat sau magistrat, Curtea de Apel l'a considerat rău pe intimat că întrupește condițiunile prescrise de lege pentru a fi numit notar public; iar împrejurarea că intimatul ar fi fost scutit, ca și alții, de examenul de capacitate, prin legea avocaților din 1923, se referă numai la confirmarea în magistratură, iar nu și în ce privește funcțiunea de notar public, întrucât pentru această funcțiune, legea specială, și azi în vigoare, cere imperativ depunerea unui examen de capacitate;

Considerând că art. 1 din legea XXXV a notarilor publici din 1874, modificată și complectată prin legea VII din 1886, în vigoare și astăzi în Transilvania, prevede că, pentru a fi numit notar public, solicitantul trebuie să dovedească cu acte oficiale că a trecut cu succes examenul de capacitate pentru magistrați și avocați și că a făcut o practică de notariat timp de trei ani, dintre cari cel puțin doi ani după trecerea examenului, sau o vechime de patru ani de judecător, procuror sau avocat, după trecerea examenului de magistrat sau avocat, — stagiul de magistrat socotindu-se egal cu acel de avocat;

Considerând însă că, ratiunea pentru care legiuitorul a cerut ca stagiul de judecător, procuror, avocat sau de notariat să fie socotit numai dela data trecerii examenului de capacitate, a fost aceea că, dată fiind responsabilitatea notarului public ca depozitar și conservator de acte autentice, acest post să nu poată fi ocupat și de substituții de notari publici, candidați de avocați sau magistrați stagiați, oricâți ani de stagiul ei ar fi avut înainte de examen, ci numai de avocați, judecători sau procurori, cari au dobândit aceste situațiuni și pe cari ei nu le-au putut obține, decât dacă au depus convenitul examen de capacitate cerut pentru magistrați și avocați;

Că, dar, stagiul de patru ani făcut după trecerea examenului cerut pentru magistrați și avocați, urmează să fie totdeauna înțeles și socotit numai dela de când avocatul sau magistratul au obținut gradul de judecător sau situațiunea de avocat cu titlu definitiv, grad și situațiune pe cari

nu le-au putut dobândi decât numai în urma trecerii sus-menționatului examen de capacitate;

Considerând că legea pentru unificarea și organizarea Corpului de avocați din 1923, reglementând condițiile și exercitiul profesiei de avocat, prin art. 1 a menținut cele două condițiuni existente deja în Transilvania și Bucovina, cu privire la stagiul și examenul, fiindcă între alte condițiuni generale, pentru a fi admis definitiv, sub litera d și e, a prevăzut în mod expres că solicitantul trebuie să treacă un examen de capacitate și să fi împlinit și un stagiul prealabil, conform prescripțiilor acestei legi;

Considerând însă că art. 120 din această lege, sub capitolul „dispozițiuni tranzitorii și finale”, făcând excepție de la această regulă, dispune în mod categoric că, prescripțiile acestei legi cu privire la stagiul și examenul, nu se aplică avocaților din vechiul Regat și Basarabia, aflați deja înscrși la data promulgării noii legi de unificare din 21 Februarie 1923, precum și nici acelor care se vor fi găsit deja licențiați în drept sau regulat înscrși ca studenți în anul 1922; astfel că aceștia vor continua să se bucure de avantajele vechii legi a avocaților din 1907 din vechiul Regat, care pentru ca un avocat să fie declarat definitiv, nu cerea un examen de capacitate, ci numai un stagiul prealabil de 2 ani ca avocat stagiar;

Considerând că, din cuprinsul acestui din urmă text rezultă neîndoios că toți avocații din vechiul Regat și Basarabia care aveau dobândit titlul de licențiați în drept la data promulgării legii din 21 Febr. 1923 și au fost declarați în baza legii din 1907 ca avocați definitivi, în urma stagiului de 2 ani, pot să fie considerați că îndeplinesc toate condițiile prescrise de art. 1 din legea de unificare a Corpului avocaților și tratați pe același picior de egalitate cu acei avocați, cari au trecut examenul avocațial, fiindcă aceeași lege de unificare, care în art. 1 litera e, a fixat examenul ca o condiție generală de admisibilitate în Corpul avocaților definitivi, aceeași lege prin dispozițiunile tranzitorii și finale de la Capitolul XI, a scutit în mod expres de examen pe toți avocații și licențiații din vechiul Regat și Basarabia, aflați în categoria de mai sus, așa că azi, sub regimul noii legi a avocaților din 1923, modificată prin ultima lege din 29 Decembrie 1925, toți cei înscrși într'un barou din vechiul Regat în condițiile de mai sus, au dobândit în mod definitiv prin însăși voința expresă a legii, avantajul dispensei de examen;

Considerând că, în speță, Curtea de Apel examinând actele dela dosar, constată în fapt că intimatul I. Abramescu nu are într'adevăr examenul de avocat sau magistrat, dar că în baza diplomei de licență în drept a fost înscris ca avocat stagiar în baroul avocaților din județul Ilfov la 8 Februarie 1908, iar dela 1910 îndeplinind condițiunea de 2 ani stagiul și în urma încheierii conforme a Consiliului aceluși barou, în ce privește aptitudinea și condițiunile cerute de legea avoc. din 1907, a fost

admis avocat definitiv în baroul de Ilfov, și că în această calitate a fost transferat la data de 4 Octombrie 1913 în baroul de Mehedinți, unde a profesat avocatura până la 1 Ianuarie 1916, când a devenit incompatibil, prin ocuparea a diferite funcțiuni administrative; iar la 31 Ianuarie 1925 a fost înscris din nou în baroul Lugoj, tot ca avocat definitiv, și că dela această dată a profesat regulat avocatura în orașul Caransebeș, până la data de 2 August 1928, când în urma stagiului de 4 ani 9 luni și 13 zile de avocat definitiv, a fost numit în postul de notar public la Buzias;

Că, din cele expuse mai sus rezultă că legea pe baza căreia intimatul Abramescu a fost declarat avocat definitiv, este legea avocaților din 1907, care nu cerea decât un stagiul de 2 ani și o apreciere a Consiliului baroului asupra capacității; condițiuni cari în vechiul Regat înlocuiau examenul cerut de legiuirea maghiară, astfel că numitul are astăzi un drept definitiv câștigat, acela de a fi dispensat de examen, drept care de altfel a fost consfințit și prin legea pentru unificarea Corpului de avocați din 1923, care prin art. 120 și 121, introducând examenul, a respectat totuși drepturile câștigate ale avocaților din vechiul Regat și Basarabia, legal înscrși în barou, conform dispozițiunilor legii avocaților din 1907;

Că, a hotărî altfel, ar însemna a se statua că aceste posturi constituiesc un monopol, instituit numai în favoarea acelor avocați, cari au obținut această calitate pe timpul și sub regimul legilor maghiare, ceea ce ar fi inadmisibil în drept, fiindcă în contra dispozițiunilor legale de mai sus, s'ar ridica atunci în mod arbitrar oricărui alt avocat, oricât de distins ar fi el, orice posibilitate ca să fie numit într'unul din posturile vacante de notar public;

Considerând că nici motivul de eroare grosieră de fapt, invocat de recurent cu privire la stagiul legal al intimatului I. Abramescu, nu este întemeiat, deoarece pentru a putea deduce stagiul de 4 ani, 9 luni și 13 zile de avocat definitiv al intimatului, Curtea de fond s'a bazat numai pe certificatele barourilor respectiv, aflate la dosar, iar recurentul nu se plânge prin motivele sale de casare, că instanța de apel ar fi comis vre-o denaturare a vre-uneia din aceste certificate;

Că, dar, și acest ultim motiv de casare este neîntemeiat și recursul urmează a fi respins.

Pentru aceste motive, Curtea respinge recursul.

(Cas. III, Dec. Nr. 501 din Martie 1930.)

* * *

Proba obligațiunilor. Stipulațiune de competență. Comerciant îndatorat a-și înscrie firma. Semnătura proprie fără asistență de martori. Valabilitatea stipulațiunii de competență. Aplicațiune la contractele de asigurare. (Art. 317 pr. civ. ard., art. 5 și 10 codul comercial)

Deși în principiu, art. 317 din proc. civ. aplicabilă în Ardeal, prevede că actul sub semnătură privată, pentru a face dovadă deplină de cele ce

cuprinde, trebuie să fie scris și subscris cu mâna proprie de partea căreia i se opune, sau dacă e numai subscris, să fie semnat și de doi martori, totuși acelaș text prin alin. final, arată că regula de mai sus nu este aplicabilă comercianților îndatorați a-și înscrie firma, aceștia putându-se obliga valabil numai prin subscrierea proprie a semnăturii lor, fără asistență de martori, chiar și în cazul când actul a fost scris de altă mână.

Un comerciant care își asigură marfa și instalațiunile de prăvălie pentru suma de 200.000 lei, nu poate fi considerat ca „mic comerciant” în sensul art. 5 și 10 din codul com. ardelean, și deci el fiind legalmente îndatorat a-și înscrie firma, semnătura sa singură e suficientă pentru a da actului semnat valoarea și puterea probantă în sensul art. 317 pr. civilă.

Motive și considerente: Asupra motivului de recurs:

„Violarea art. 183 pct. 3 și art. 317 din procedura civilă (Ardeal) și a art. 20 din condițiunile generale ale poliței de asigurare. Din moment ce prin polița de asigurare, părțile s'au supus jurisdicțiunii Tribunalului Ilfov, greșit Curtea de Apel, a retrimis afacerea în judecata Tribunalului Someș, deoarece stipulațiunea de competență din contract era perfect valabilă, în conformitate cu articolele de lege mai sus citate și cu principiile în materie comercială, în care transacțiunile n'au nevoie de contrasemnarea martorilor asistenții”.

Având în vedere că intimatul Samoil Katz, întentând la Tribunalul Someș, acțiunea contra recurentei, Societatea generală de asigurare „Națională”, pentru suma de 100.000 lei, pe baza unei polițe de asigurare, recurenta a ridicat — și Tribunalul a admis — excepțiunea de incompetență, întemeindu-se pe dispozițiunile art. 20 din contract, prin care părțile, în conformitate cu art. 180 alin. 2 proc. civilă, au consimțit la o prorogare de competență, declarând că se supun, în caz de diferend, jurisdicțiunii Tribunalului comercial de Ilfov, unde ambele își aleg domiciliul, prin derogare dela legile civile și comerciale:

Că, însă, Curtea de Apel Cluj, în urma apelului făcut de Samoil Katz, a reformat sentința Tribunalul Someș, retrimetând afacerea în judecata aceluiaș Tribunal, pe motiv că stipulațiunea de competență din art. 20 al contractului de asigurare, fiind scrisă de o altă persoană, nu poartă pe lângă semnătura părții și pe aceea a doi martori asistenți, cum prevede art. 317 proc. civilă și ca atare, nu este probantă;

Considerând că, în conformitate cu art. 180 punctul 3 și 45 din proc. civilă, aplicabilă în Ardeal, părțile contractante pot conveni să se supună jurisdicției unui alt Tribunal decât cel care este desemnat de lege ca competente „ratione loci”, o atare stipulațiune trebuind să se facă, potrivit art. 45, sau prin act autentic, sau prin act sub semnătură, privată, în formele și condițiunile prescise de art. 317 proc. civilă;

Considerând că, în speță, prorogarea de com-

petință făcându-se prin act sub semnătură privată, chestiunea discutată de instanțele de fond și adusă azi în recurs este aceea de a se ști, dacă semnătura actului constatator s'a făcut sau nu, în conformitate cu art. 317 mai sus citat;

Considerând că prin acest text de lege se prevede că actul sub semnătură privată, pentru a face deplină dovadă despre cele ce cuprinde, trebuie scris și subscris cu mâna proprie de partea căreia i se opune; că el face aceeaș dovadă dacă, fiind scris de o altă mână, va fi subscris propriu: de parte și de către doi martori asistenți; că însă subscrierea martorilor nu mai este cerută de lege, când actul emană dela un comerciant obligat la înregistrarea firmei (art. 317 alin. final);

Considerând că, în speță, contractul de asigurare emană, în mod incontestabil, din partea unui comerciant, care declară, ca obiecte de asigurat, „mărfuri și aranjamente din prăvălia sa”;

Că, față de această situațiune de fapt constantă, chestiunea ce urma să fie rezolvată de C. de Apel, pentru a face o justă și exactă aplicațiune a art. 317, pe care îl invocă în sprijinul soluțiunii sale, era aceea de a se ști, dacă comerciantul Samoil Katz este sau nu legalmente îndatorat la înregistrarea firmei; în caz afirmativ, semnătura sa din poliță fiind suficientă pentru validitatea stipulațiunii de competență;

Că neprocedând astfel, Curtea de fond a făcut o eronată aplicațiune a art. 317, nesocotind și violând dispozițiunile aliniatului final al acestui text de lege;

Că, dar, motivul de casare fiind întemeiat, recursul urmează a fi admis și a se casa deciziunea Curții de Apel.

In fond:

Asupra apelului făcut de Samoil Katz:

Având în vedere că, în conformitate cu art. 317 aliniatul ultim din procedura civilă aplicabilă în Ardeal, comercianții îndatorați a-și înregistra firmele, se pot obliga valabil prin act sub semnătură privată, fără asistență de martori, singura lor semnătură comercială fiind suficientă pentru perfectarea probei obligațiunii;

Considerând că, potrivit art. 16 cod. com., aplicabil în cauză, orice comerciant este îndatorat a-și înscrie firma la Tribunalul respectiv; că, de la această obligațiune legea nu exceptează decât pe micii comercianți prevăzuți în art. 5 și anume: „micii revânzători, comercianții ambulanti, negustorii de lucruri vechi, cărăușii de rând, corăbierii și alți asemenea profesioniști, cari nu depășesc cercul miciei industrii”;

Considerând că în speță, din cuprinsul contractului de asigurare, în care comerciantul croitor Samoil Katz își asigură mărfuri pentru o valoare de 200.000 lei, reiese în mod neîndoios că situațiunea sa nu poate fi asimilată cu aceea a unui negustor „ambulant” sau „de lucruri vechi”, în sensul art. 5 mai sus citat, ci a unui comerciant, care posedă un fond de comerț apreciabil, și ca atare el fiind obligat a-și înscrie firma, nu poate fi socotit

ca intrând în excepțiunea prevăzută de art. 5 și 10 codul comercial;

Că, dar, dispozițiunea art. 317 alin. final din procedura civilă fiindu-i aplicabilă, semnătura numelui său — care, conform art. 10 cod. com. constituie însăși firma sa comercială — a fost suficientă pentru validitatea stipulațiunii de competență la care a consimțit;

Că, prin urmare, cu drept cuvânt Tribunalul Someș a stins procedura, declarându-se necompetente a judeca litigiul de față;

Că astfel fiind, apelul urmează a se respinge ca neîntemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea respinge recursul.

—(Cas. III, Dec. Nr. 288 din 19 Febr. 1930).

Dispozițiunile art. 92 pr. civ., potrivit cărora la începutul fiecărei săptămâni trebuiesc publicate în sala de ședință procesele din cursul săptămânii, nu sunt prescrise sub pedeapsă de nulitate, și deci neîndeplinirea acestei formalități nu poate atrage nulitatea sentinței Tribunalului, dacă nu se constată că partea ar fi încercat din această cauză vre-un prejudiciu. Legiuitorul neprevăzând nici o sancțiune pentru nerespectarea art. 118 proc. civ., după care minuta unei hotărâri se pronunță în ședință publică, numai după ce a fost scrisă și semnată de judecător și greșier, urmează că chiar minuta pronunțării în ședința înainte de a fi fost scrisă și semnată, e valabilă și își produce efectele legale.

Motive și considerente: Văzând primul motiv de recurs:

I. „Violarea art. 92 din proc. civilă combinat cu art. 20 din legea de organizare judecătorească și regulamentul Tribunalului, art. 18 și 23 din 31 Maiu 1909“;

Având în vedere că, din certificatul cu Nr. 37.861 din 17 Noembrie 1925, eliberat de Grefa Tribunalului Gorj, Secția I-a, certificat aflat în dosarul recursului, rezultă că la acel Tribunal nu s'a format listă săptămânală cerută de art. 92 din proc. civilă, pentru procesele sorocite între 9 și 14 Noembrie 1925, între care era și procesul recurentei, care s'a judecat la 10 Noembrie 1925;

Considerând însă că, dispozițiunile art. 92 proc. civ., potrivit cărora la începutul fiecărei săptămâni trebuiesc publicate în sala de ședință procesele din cursul săptămânii, nu sunt prescrise sub pedeapsă de nulitate; și întrucât, pe de-altă parte, recurenta n'a suferit nici un prejudiciu din neafișarea listei săptămânale a proceselor, fiindcă a fost citată în regulă, urmează că neîndeplinirea, în cauza prezentă, a formalității prevăzute de citatul text, nu poate să atragă nulitatea sentinței Tribunalului;

Că așa fiind, primul motiv de recurs nu este întemeiat.

Văzând motivul al II-lea (ultim) de recurs:

II. „Violarea art. 118 tot din legea de procedură civilă; completul Tribunalului Gorj Secția

I-a, când a pronunțat. acea sentință, în contra căreia fac recurs, nu a respectat dispozițiunile categorice ale acestui articol, respingând opoziția făcută de mine, verbal, fără ca minuta să fi fost scrisă, semnată de judecători și cetită înaintea de pronunțare și cu toate că procuratorul meu, dl. avocat Șerban Frumușanu, substituit de dl. avocat Numa Frumușanu, s'a prezentat în instanță chiar în acel moment (mai înainte de redactarea și semnarea sentinței), și a cerut ca Tribunalul să revie și să-i dea cuvântul, totuși completul Tribunalului a refuzat, fapt pentru care am cerut anchetă, al cărei rezultat îl voi depune cu deosebită memoriu, când voi desvolta aceste motive și poate voi mai formula și altele.

Având în vedere că, din procesul-verbal cu data de 8 Februarie 1926, precum și din acel cu data de 24 Iunie 1929, încheiat în josul sentinței atacată cu recurs, rezultă că în ziua de 10 Noembrie 1925, când Tribunalul a pronunțat sentința atacată cu recurs, s'au prezentat în instanță numai intimații Constantin și Ștefan Manasia, lipsind apelanta Păuna C. Tauru, recurenta, precum și ceilalți intimați, iar procedura fiind completă; că avocatul intimaților prezenți a cerut cu insistență respingerea opoziției și, pe când greșierul redacta minuta, a intrat în sala de ședință procuratorul recurentei, cerând să se revină asupra pronunțării hotărârii și să se judece opozițiunea în fond, întrucât minuta n'a fost semnată de completul de judecată, dar Tribunalul a respins cererea ca fiind tardivă și n'a revenit asupra sentinței pronunțată;

Având în vedere că prin motivul al doilea de recurs, recurenta pretinde că Tribunalul a violat art. 118 proc. civilă, întrucât nu putea să respingă opoziția ca nesustținută numai verbal, fără ca minuta să fi fost scrisă și semnată înainte de pronunțare, și întrucât trebuia să revină asupra pronunțării, din moment ce dânsa s'a prezentat imediat în ședință și a cerut aceasta înainte de a se fi semnat minuta;

Considerând că din art. 118 proc. civ. rezultă că minuta unei hotărâri, care cuprinde dispozițiunile ei, se pronunță în ședință publică, numai după ce a fost scrisă și semnată de judecător și greșier;

Considerând însă că, întrucât legiuitorul nu prevede nici o sancțiune pentru nerespectarea acestei dispozițiuni și întrucât formalitatea minutei are de scop numai să asigure neschimbarea hotărârii date și pronunțate, urmează, că chiar minuta pronunțată verbal în ședință, înainte de a fi scrisă și semnată, este valabilă și își produce efectele legale, între care și imposibilitatea de a se mai reveni asupra ei, chiar când a fost scrisă ulterior și semnată de judecător și greșier, iar conținutul minutei scrise corespunde exact cu pronunțarea făcută verbal în ședință publică;

Considerând prin urmare că, în speță fiind constant că Tribunalul respingând ca nesustținută opozițiunea recurentei, care nu se prezentase în instanță, deși procedura era completă, a pronun-

țat în public respingerea opoziției ca nesustenută, înainte de a se prezenta procuratorul recurente; iar, pe de altă parte, fiind necontestat că imediat după aceea s'a scris și semnat minuta sentinței în sensul cum se făcuse pronunțarea verbală și cum este redactată și sentința, urmează că minuta și sentința Tribunalului sunt valabile și că bine a hotărât Tribunalul, după ce făcuse pronunțarea verbală a sentinței, că nu se mai poate reveni asupra ei, cum cere reprezentantul recurente;

Că astfel motivul al II-lea de recurs este de asemenea neîntemeiat și de aceea recursul urmează să fie respins.

Pentru aceste motive, Curtea respinge recursul.
(Cas. I, Dec. Nr. 152 din 1930).

* * *

Pensiuni. Potrivit art. 77 alin. a), din legea generală de pensiuni, nu sunt admiși a vărsa rețineri, pentru timpul cât nu li s'a făcut, decât acei funcționari ai Statului, județelor și comunelor urbane, cari au fost plătiți cu salarii sau diurne, astfel ca să se poată determina sumă ce urmează să verse. Cum agenții de percepție ai Statului, cari au funcționat în comunele rurale, nu au fost plătiți în modul de mai sus, ci cu remize de către percepători, și deci cu sume variabile și nedeterminabile, care nu erau înscrise în state oficiale de salarii sau diurne, ei nu pot fi cuprinși în enumerarea din articolul 77.

Motive și considerente: Asupra motivului de recurs:

„Violarea art. 77 din legea generală de pensiuni și exces de putere. Curtea de Apel a recunoscut intimatului Ilie Stănescu, fost agent de percepție în serviciul Statului și plătit cu remiză de percepător, dreptul de a vărsa reținerile pentru pensiuine pe timpul cât a funcționat ca atare; ori, citatul text de lege nu acordă acest drept excepțional agenților fiscali pentru timpul cât ei n'au fost retribuiți de Stat, județ sau comună, ci au primit remiză dela percepători”.

Având în vedere că, Curtea de fond, întemeindu-se pe dispozițiunile art. 77 litera a) din legea generală a pensiilor, a recunoscut intimatului dreptul de a vărsa reținerile pentru pensiuine pe timpul cât a funcționat ca agent fiscal plătit cu remiză de percepător, drept ce-i fusese refuzat de Ministerul de Finanțe prin actul administrativ atacat;

Considerând că, dacă citatul text de lege acordă, în adevăr funcționarilor Statului, județelor sau comunelor urbane, cărora nu li s'a făcut rețineri pentru pensiuine, dreptul de a vărsa ulterior aceste rețineri, acest drept însă nu este recunoscut de lege decât acelor, cari au fost plătiți cu diurne sau salarii lunare și au funcționat la Stat, județ și comunele urbane; că, în ce privește pe funcționarii fiscali plătiți cu remize (cotă parte din încasările efectuate) și cari au funcționat în comunele rurale, aceeaș lege prin art. 77 litera b), a acordat dreptul de a vărsa reținerile numai percepătorilor fiscali, întrucât aceștia primeau dela

Stat remize determinate după un procent anume arătat de lege, iar nu și agenților de percepție, cari nu primeau nimic dela Stat, ci fiind remunerați de percepători din remiza lor, după norme variabile, și funcționând pe răspunderea acestora;

Că acest mod de interpretare exprimă de altminteri însuș modul de a vedea al legiuitorului, reiese și din aceea că, cu ocaziunea desbaterilor parlamentare la Senat, ministrul finanțelor, autorul proiectului legii pensiilor din 1925, a respins, cu aprobarea tacită a Senatului, amendamentul unui senator, dea se adăuga printre beneficiarii prevăzuți de art. 77, pe lângă percepătorii fiscali, și agenții de percepție, arătând precis că acești agenți nu pot fi trecuți, din motive de ordin tehnic financiar, pe cari le arată anume;

Că astfel fiind și întrucât în speță s'a constatat de instanța de fond că intimatul I. Stănescu, a servit pe tot timpul, pentru care a cerut a i-se încuviința vărsarea reținerilor, ca agent de percepție, și că a fost plătit din remiza percepătorului, iar nu cu diurne sau salarii dela Stat, este necontestabil că el nu intră în prevederile art. 77 mai sus citat;

Că, judecând altfel, Curtea de fond a violat acest text de lege și deci motivul de recurs fiind întemeiat, deciziunea Curții urmează a fi casată, iar în fond, pentru aceleași considerațiuni, mai sus arătate, acțiunea în Contenciosul administrativ a reclamantului urmează a se respinge ca nefondată.

Pentru aceste motive, Curtea respinge recursul.
(Cas. Dec. Nr. 787 din 14 Maiu 1930).

* * *

Casare. Trimetere. Judecarea din nou de aceeași secție a instanței de fond, însă cu alt complet.

Curtea casând, dispune trimiterea afacerii în judecata aceleiași instanțe de fond, rezultă că intențiunea legiuitorului a fost ca afacerea să fie judecată de alți judecători decât acai cari au pronunțat hotărârea casată, indiferent dacă judecarea din nou are sau nu loc înaintea aceleiași secțiuni, cu condițiunea numai să nu fie aceeași judecători;

Așa fiind și întrucât deciziunea atacată prin recursul de față a fost dată de un alt complet al instanței de trimitere decât acela care a pronunțat prima deciziune, urmează că împrejurarea că a fost judecată de aceeaș Secție a Curții de Apel, nu poate atrage casarea ei.

(Cas. I, Dec. Nr. 2085, din 1 Oct. 1929).

* * *

Acțiune în justiție. Modificare. Condiții pentru admiterea modificării acțiunii.

Potrivit dispozițiunilor § 188 pct. 1 și 2 pr. civ. Ardeal, nu se consideră schimbare de acțiune, dacă reclamantul, fără schimbarea dreptului validat prin acțiune, aduce fapte noi pentru stabilirea aceluși drept, sau rectifică pe cele aduse și dacă urcă sau reduce petitul acțiunii cu privire la obiectul principal sau la accesoriu.

Prin urmare, în speță, întrucât reclamanta și-a menținut obiectul principal al acțiunii —

eșirea din indiviziune — însă pentru stabilirea calității sale de coproprietară față de apărarea părții, întemeiată pe un act de vânzare întăbulat în cartea funduară, din care rezultă că el este proprietarul pe întreg terenul în discuțiune, cu drept cuvânt a putut să-și extindă acțiunea cerând și anularea acestui act în scopul de a-și stabili dreptul formulat prin acțiunea pentru eșirea din indiviziune.

Deci obiectul principal al acțiunii fiind menținut, lărgirea menționată nu înseamnă o schimbare de acțiune în sensul par. 188, al. 1 proc. civ. și deci bine Curtea de Apel a respins motivul acesta.

(Cas. I, Dec. 1081 din 4 Aprilie 1930.)

* * *

Cerere de revizuire. Competința Curților de apel în afacerile de mică importanță. Competința menținută prin legea Curții de Casație.

Art. 525 din procedura civilă în vigoare în Ardeal, prevede că jurisdicțiunea de revizuire asupra sentinței Tribunalului, dată ca instanță de apel o are Curtea de Apel; în toate cazurile în cari valoarea litigiului nu întrece peste suma de 3313 lei.

Art. 79 din noua lege de unificare a Curții de Casație, menționând special această dispozițiune din procedura civilă aplicabilă în Ardeal, dispune ca în toate cazurile ardeleni în cari după procedura în vigoare, art. 525 pr. civ. ard. instanța de revizuire (recurs) a fost o Curte de Apel, această instanță rămâne și după promulgarea noii legi a Curții de Casație, instanța de recurs competente a judeca în afacerile de o valoare sub suma de 50 mii de lei.

În speță, întrucât valoarea litigiului este de 3313 lei, cererea de revizuire este de competența Curții de Apel.

(Cas. III, dec. 581 din 5 Aprilie 1930.)

* * *

Legea agrară pentru Ardeal. Acte judiciare în această materie. Scutire de taxe. Consecințe cu privire la cheltuelile de judecată în procesele grefate pe un proces agrar.

Art. 136 al legii agrare pentru Transilvania, prevede formal întrucât cauzele de expropriere agrară interesează ordinea publică a Statului, că toate actele judiciare și extrajudiciare făcute în asemenea cauze sunt scutite de orice taxe și timbre.

De aci rezultă pentru identitate de rațiune, că în cauzele de expropriere agrară sau grefate pe un proces agrar — precum este cererea de reînnoire din speță — nici una din părți nu poate fi obligată la cheltueli de judecată către cealaltă parte.

Deci, în speță, Curtea de Apel a judecat bine că onorarul pretins de avocatul recurentului nu poate fi pus decât în sarcina acestuia, care l'a angajat și pentru ale cărui interese a lucrat avocatul, iar nu în sarcina intimetei sub formă de cheltueli de judecată.

(Cas. I, dec. 1106, din 8 Aprilie 1930.)

JUDECĂTORIA MIXTĂ GHERLA, SECȚIA CF.

Nr. 2257/1930 cf.

EXTRACT DIN PUBLICAȚIUNE DE LICITAȚIE

În cererea de executare făcută de urmărirea firmă Péchy & Comp., contra urmărit

Judecătoria, a ordonat licitațiunea execuțională în ce privește imobilele situate în comuna Gherla circumscripția Judecătoriei mixte Gherla, cuprinse în cf. a comunei Gherla N-rul coalei cf. 222, Nr. de ordine A I 2 No. top. 632, 652 și 653. Două case, curte și grădină în estindere de 225 st. porțiunea de proprietate de sub B.) 23 a lui Szarka Ioan (cui soție e Lăposi Irina) în preț de strigare de 150.000 lei pentru încasarea creanței de 7711 lei capital, interese de 12 la sută dela 28 Martie 1927, spese de proces și de executare de 1827 lei fixate până acum, spese de 1933 lei fixate acum pentru cererea de licitațiune; precum și pentru încasarea creanței de 28 lei 50 bani, capital și accesorii a creditorului Molnar Petru, a creanței de 147.400 lei capital și acc. a firmei Concordia S. A. din Gherla, a creanțelor de 10.000 lei, 10.000 lei, 4443 lei și 10.646 lei capitale și acc. a creditoarei Cassa de Păstrare Gherla-Chiochiș și Jur S. A.; a creanței de 7856 a Fabricii de furnir și industria lemnului Prohaszka din Deta; a creanței de lei 27.530 lei cap. și acc. a creditoarei Banca de Credit S. A. Gherla, a creanței de 2250 lei cap. și acc. creditoarei Petre Raveca, a creanței de 40.000 lei cap. și acc. creditorului Fischer Albert, a creanței de 10.000 lei cap. și acc. a firmei Transilvania Magazin de furnir din Arad, a creanței de 250.000 lei cap. și acc. a creditoarei firme Tăranul Institut de Credit S. A. din Gherla, a creanței de 360.000 lei cap. și acc. creditorului Pușcașiu Iosif, a creanței de 1560 lei cap. și acc., a creditorului Benczes Adalbert.

Licitațiunea se va ține în ziua de 10 Februarie anul 1931, ora 10 dimineața în localul oficial al Cf., str. Regina Maria, ușa Nr. 8.

Partea de imobil ce va fi licitat nu va fi vândut pe preț mai mic decât prețul de strigare.

Cei cari doresc să liciteze sunt dator să depoziteze la delegatul judecătoresc 10 la sută din prețul de strigare drept garanție, în numerar sau să predea aceluiași delegat chitanța constatând depunerea, judecătorește, prealabilă a garanției și să semneze condițiunile de licitație (§ 147, 150, 170 legea IX : 1881; § 21 legea XL : 1908).

Dacă nimeni nu oferă mai mult, cel care a oferit pentru imobil un preț mai urcat decât cel de strigare este dator să întregească imediat garanția — fixată, conform procentului prețului de strigare — în aceeași parte procentulă a prețului de a oferit (§ 25. XLI : 1908).

Data în Gherla, la 27 luna August anul 1930.
Judecător: ss. Jivan ss. Gh. Moldovan ref.

Exp.: Se va expedia celora din publicație dela 8—33.

pt. conformitate A. Balint

» FRIGIDAIRE «

**Mai rece ca gheața
Mai efțin ca gheața
Mai sănătos ca gheața**

Frigul pentru nevoile casnice,
comerciale și industriale pro-
dus în mod automat pe cale
electrică. Pentru demonstrații
vă stă cu plăcere la dispoziție

AUTOMECHANICA S. A. CLUJ

**Strada Regina Maria Nr. 10
Calea Dorobanților Nr. 18**

Reprezentanța generală:

Leonida & Co. S. A. din București

„Auto-Mecanica” S^ocietate Anonimă

Depozit de cauciucuri.
Piese de schimb și accesorii
Str. Reg. Maria 10
Telefon 2-16
(Cluj)

**Reprezentanța
generală:**

Garaje, benzină și ulei.
Atelier de reparațiuni
Cal. Dorobanților 18.
Telefon 4-89
Cluj

Leonida & Co. București

Reprezentant al automobilelor

Chevrolet, Cadillac, La Salle, Pontiac și Oakland

renumitele uzini a lui General Motors